

Publicerad 2022-12-02 09:31 av Sefarge

Ett stycke hundkäx och brudslöja mellan koboltspasmer.

Hon gick in i ett
Vitt blomsterhav

Och försvann upp
-slukad där inuti

Såg aldrig till när
hon kom ut på
andra sidan

Det sägs att hon blivit
sedd gåendes omkring
i andras närtrakter

Men det vita finns kvar
Det vita finns ännu kvar

Tar och plockar några
kvistar o låter det lysa
Inuti rummet

Det vita finns kvar, var
sommar visar det upp sig

I sin blomstrande fägring

Trots att människor kommer
och går som mörkret

Men det vita finns kvar
och består och det är ju
Huvudsaken?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sefarge med Poeter.se id #48059 innehar upphovsrätten